

Que vénen els extraterrestres!

Spielberg hi torna i la pantalla reviu el pànic de la invasió: els ET venen més si arriben en to de guerra, i la indústria àudio-visual s'hi aplica cíclicament. El segle XX va bastir tota una mitologia ovni que el XXI explota amb naturalitat. Diu que ens visiten i sempre hi ha qui s'ho creu.

Tot va començar el dia que va aparèixer aquella nau com de visita, una nau enorme suspesa entre les cases. Nosaltres, els humans, no la vam atacar amb armes nuclears per si de cas eren amics. Però no n'eren pas gaire, d'amics. Gens ni mica.

Ho explica una veu d'infant en un tràiler mentre dibuixa plats voladors que fulminen ciutats i és, si fa no fa, el plantejament inicial de *Falling skies*, la sèrie

que Steven Spielberg ja té pràcticament enllestida i que arribarà a la televisió el mes de juny. Després de la invasió (perquè és amb aquest objectiu que es presenten els gens amables visitants), un grup de supervivents encara la resistència. Els extraterrestres són anguniosos, gelatinosos, entre el verd i el gos com fuig, entre el rèptil i l'insecte: el paradigma del monstre veritablement repel·lent. No han comparegut per a compartir co-

neixements, per a advertir la humanitat que camina cap al desastre, per a estudiar el nostre sempre tan interessant comportament: vénen a exterminar-nos, a reduir una petita mostra humana a l'esclavitud i saquejar el planeta. Més o menys, el típic comportament d'un típic conqueridor.

De fet, res no ens ho indica, més enllà d'una romàntica tendència a somniar truites, que aquests exploradors de l'espai exterior hagin de ser amicals i tendres

personatges com l'ET que alçava el dit i assenyalava els estels. Encara no fa un any que el físic Stephen Hawking raonava en una entrevista televisiva (i arribava a la qüestió després d'aclarir que el fet més probable és que els nostres famosos extraterrestres s'assemblin més als microbis terrícoles que no pas a aquell Alien de mandíbula extensible i regalimosa que empaitava implacablement la Signourney Weaver) que, en cas que

algun dia se'ns plantifiquessin a casa, "els resultats serien com quan Colom va arribar a Amèrica, una experiència que no va anar gaire bé per als nadius americans". És clar que, vist d'aquesta manera, potser ja no ens sembla tan bona idea anar enviant a l'espai càpsules amb informació sobre el nostre sistema solar, el planeta que habitem i quina forma resulta que tenim.

Vigileu el cel! Aquest era el toc d'alarma que se sentia, nítid, a *L'enigma d'un altre món*, el film de l'any 1951 que el temps ha situat a la prestatgeria de les obres de culte. "No deixeu de vigilar el cel!", cridava un personatge com qui pretén que l'alerta traspasés la pantalla. Ja feia uns quants anys que gent de tota mena s'hi dedicava. La febre vigiladora tot just si havia començat.

De fet, un altre film amb extraterrestres terribles que arribarà de seguida a les pantalles dels cinemes, *Battle: Los Angeles*, de Jonathan Liebesman, juga des del tràiler amb la vastíssima documentació que ha generat, des de mitjan segle XX, la dèria de mirar de trobar ovnis. I de mirar de provar la troballa amb imatges més o menys convincents segons la tècnica del moment, la perícia del fotògraf o la predisposició d'un públic amb vocació de meravella ("I want to believe" –'vull creure'–, és un eslògan a mida del fenomen). Mostra, el tràiler en qüestió, algunes d'aquestes fotografies, preses a diverses parts del món, i hi afegeix: "Hi ha avisos que no poden ser ignorats." És a dir, pren les imatges per verídiques (que les fotografies existeixin no significa que retratin coses reals) i ofereix una ficció de l'endemà: abans venien a explorar, no en vàrem fer cas i ara, de cop, patam!, el cel queda cobert de naus que abans de dir bon dia ja desapareixen a tort i a dret. Una altra vegada el tema recurrent del grup d'humans que organitzen la resistència des del que queda dels EUA després d'una invasió extraterrestre i avall que fa baixada.

D'on surten, però, aquestes imatges (més o menys naíf, més o menys espectaculars, segons el cas) que serveixen d'excusa per al film i que ja ens són tan familiars que, de fet, les tenim incrustades a l'imaginari? Són el fruit de dècades de relats i llums al cel, de fotografies en blanc i negre i en color, de filmacions casolanes, de contes a la vora del foc, de

literatura i cinema, de més fotografies i torna a començar.

1947. Hi ha un cert consens que estableix l'any 1947 com el primer de l'era ovni. És cert que els seguidors de la universal conspiració extraterrestre acaben cercant indicis de contacte des de la més remota antiguitat (és allò dels egipcis i dels personatges amb escafandre que assessoraven els inques i etcètera), però ho és també que, posats a establir un abans i un després quant a l'extensió dels suposats albiraments, el 1947 té tots els números per a marcar la diferència. D'entrada, perquè va ser l'any en què van fer oficial (i mediàtic) acte de presència els després famosíssims platets voladors. Per bé que el terme (i posteriors reelaboracions i *albiraments* que s'hi basen) sigui fruit d'un error de transcripció.

Perquè quan el pilot civil Kenneth Arnold va afirmar, el juny del 1947, que havia vist nou objectes voladors no identificats (ço és, de l'acrònim, ovnis) mentre sobrevolava Mount Rainier, a Washington, va explicar, a més de la brillantor, que tenien forma de bumerang. Però com que també hi va afegir que volaven com si fossin plats saltant sobre l'aigua, la premsa va entendre que això dels plats n'era la descripció i així van passar a la posteritat. Els ovnis d'Arnold i pràcticament tots els altres.

El fet és que aquell cas va tenir molt de ressò. I que s'inaugurava així la febre dels ous ferrats metàl·lics solcant el nostre firmament. Tan sols un mes després saltava a la palestra un incident que havia de portar a una curiosa fama internacional la ciutat de Nou Mèxic anomenada Roswell: Mack Brazel, granjer, va trobar restes d'algun artefacte que semblava accidentat. Els diaris ja tenien titular: "Les forces aèries capturen un platet volador en un ranxo de la regió de Roswell." Arriba un general i diu que no, que és un globus meteorològic. El titular: l'exèrcit "desmenteix que sigui un platet volador". Camp adobat per a la llavor conspirativa.

L'afar Roswell es va anar amanint al llarg del temps amb plans secrets per a espia l'activitat nuclear de la Unió Soviètica (l'aparell no era per a conèixer el temps, sinó per a infiltrar-se en camp contrari ja en aquelles primeres passes de la guerra freda) o amb accions igualment secretes per a amagar que s'havia

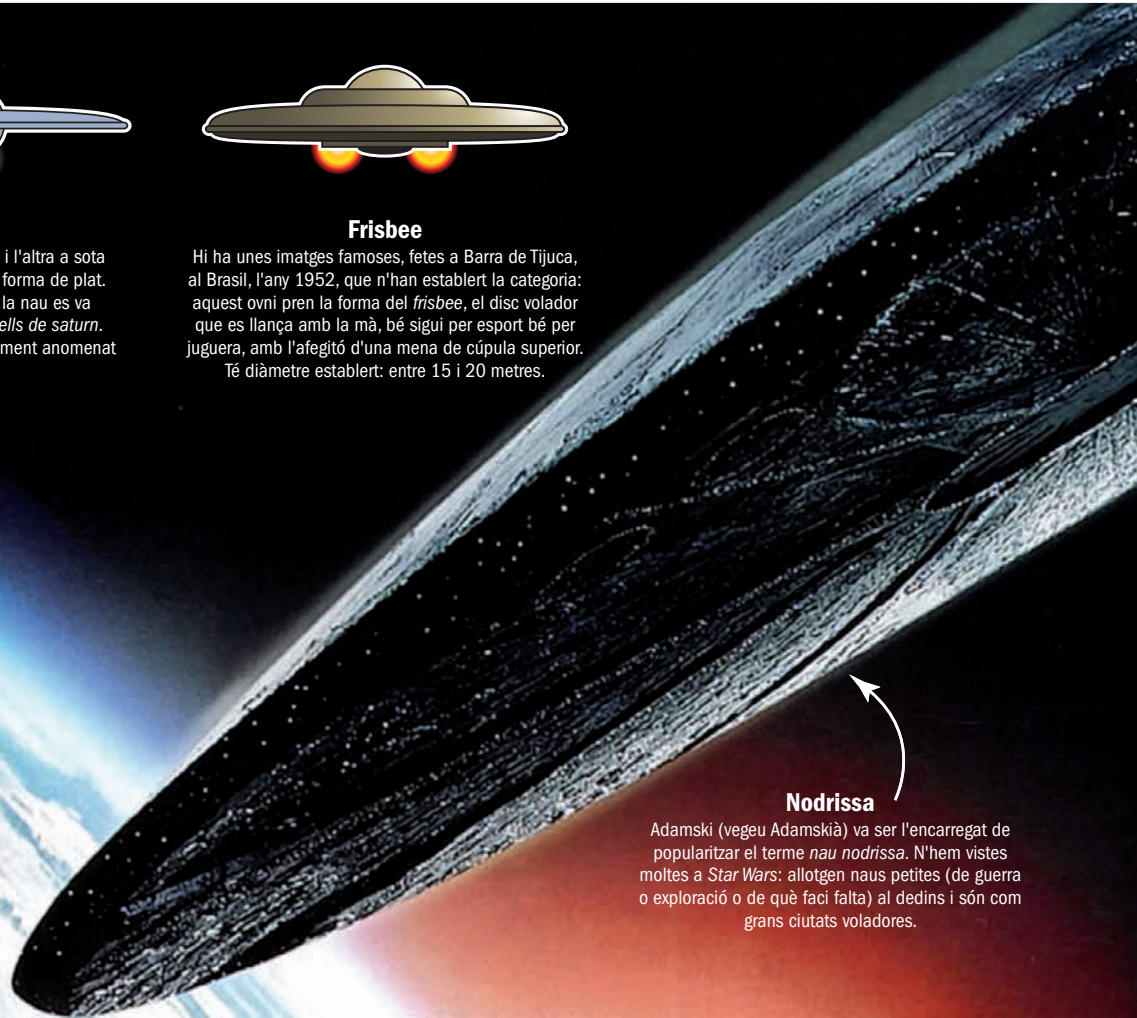
Saturnal

Amb dues cúpules: l'una a sobre i l'altra a sota de la típica superfície circular en forma de plat. Totes dues giren a mesura que la nau es va movent, bo i creant un efecte *anells de saturn*. És l'ovni per excel·lència, el pròpiament anomenat *plat volador*.

Frisbee

Hi ha unes imatges famoses, fetes a Barra de Tijuca, al Brasil, l'any 1952, que n'han establert la categoria: aquest ovni pren la forma del *frisbee*, el disc volador que es llança amb la mà, bé sigui per esport bé per jugar, amb l'afegit d'una mena de cúpula superior. Té diàmetre establert: entre 15 i 20 metres.

Nodrissa

Adamski (vegeu Adamskià) va ser l'encarregat de popularitzar el terme *nau nodrissa*. N'hem vistes moltes a *Star Wars*: allotgen naus petites (de guerra o exploració o de què faci falta) al dedins i són com grans ciutats voladores.

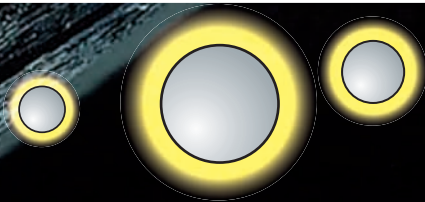
I el teu ovni, com és?

Temps i relats superposats, novel·les i films de ciència-ficció, còmics, sèries de televisió i webs han contribuït a configurar una imatge precisa de les naus interstel·lars que, amb constància digna de millor causa, i, fins ara (toquem ferro), cap voluntat d'invasió, diu que solquen el nostre cel. Tan precisa que fins i tot se'n pot fer classificació tipològica.

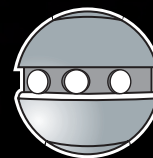
Pleiadià

Eduard *Billy* Meier, granger suís, va crear, des del 1975, un fum de fotografies d'aquesta mena de platerets voladors arribats, atenció, del cúmulo estel·lar de les Pleiades (tal com li van explicar en els seus, en fi, més de 400 *contactes*). Són meres naus de reconeixement.

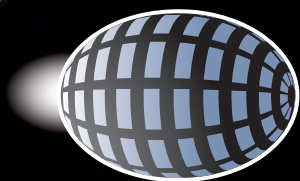
Esfera

Molta predilecció durant els darrers anys, tenen tendència a sobrevolar Mèxic. De consistència sòlidament metàl·lica, aquests ovnis tant poden comparèixer sols com formant grups.

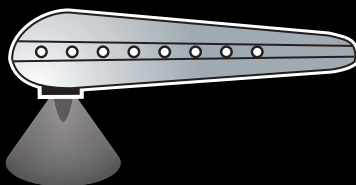
Foo-Fighter

Esfera menuda (des de pocs centímetres fins a cosa d'un metre de diàmetre) que emet molta llum. Apareix a la Segona Guerra Mundial, a través dels vidres dels avions de combat. Pren el nom del terme francès *feu* ('foc') i l'anglès *fighter* ('caça').

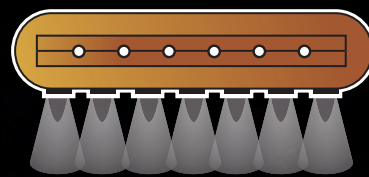
Rusc

Una esfera o una pilota de rugbi que recorda un rusc per les seves cel·les lluminoses, tot i que són més aviat rectangulars, de cosa de dos metres de llargària per un d'alçada i que quan es mou per l'atmosfera deixa enrere una combinació de llum i fum blanc.

Cigar

Una variant dels ovnis allargats, lleugerament trapezoidal. D'aspecte compacte i sovint amb finestres als costats (com un avió, vaja, però sense ales visibles), va fer acte de presència el 1989, a Bèlgica.

Fus

S'ha determinat que aquestes naus cilíndriques poden arribar a tenir una llargària d'un quilòmetre. La mida es justifica perquè és també una nodrissa de la qual es poden veure sortir petits transbordadors.

Socorro

Un ou sobre un trípode: per trobar-li un nom no tan prosaic, en diuen Socorro, que és la població de Nou Mèxic on un policia va afirmar que havia vist aquesta nau, el 1964. I dos tripulants, petits humanoides vestits amb granotes ajustades.

Triangular

Una tipologia força comuna que, curiosament, se sol descriure prop d'instal·lacions militars a Europa i als EUA. La semblança amb l'avió F117 Nighthawk és pura coincidència. L'ovni, diuen, és molt més gros.

Campana

Una variació de l'anterior, més esfèric: els ovnis en forma de campana no són gaire usuals, però sembla que tenen predilecció per volar sobre Nova Guinea i Austràlia.

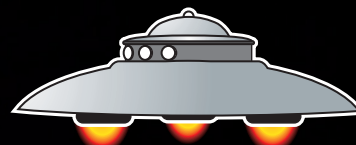
Barret

De perfil, una espècie de barret fort aixafat. Es va passejar per Nova Guinea l'any 1959 i algú va dir que l'havia tornat a veure, a Califòrnia, el 1965. Sempre a l'estiu. Quan decideix de tocar el dos, l'ovni barret deixa enrere una estela de fum blanc com un túnel o tub.

Rouen

Com d'aquells antics timbres de recepció d'hotel, l'ovni Rouen (el van descriure passejant vora el Sena, sobre la ciutat de Rouen, a l'estat francès, l'any 1954), aquesta nau extraterrestre pren, per tret distintiu, una mena de punta sobre la preceptiva cúpula de plateret.

Adamskià

Un típic plat volador amb plat invertit amb tres esferes a la part inferior (per a la propulsió, se suposa). L'inventor va ser un polonès de cognom Adamski. I d'aquí en ve l'etiqueta. Sol tenir una mena de finestretes tipus ull de bou.

Text: Núria Cadenes. Imatge de fons: retall del cartell de la pel·lícula "Independence day".

“És com una religió fanàtica”

Ricardo Campo (Santa Cruz de Tenerife, 1965), doctor en filosofia i fundador del Círculo Escéptico, és autor del llibre *Los ovnis ¡vaya timo!*, de Laetoli.

—Per què trobeu interessant d’investigar el mite dels ovnis?

—Perquè és una creença social estesa arreu, i també un mite religiós sobre l’origen de la vida, la tecnologia i l’evolució moral dels suposats habitants del cosmos. És una barreja de religiositat i tecnologia típica de l’ocultisme nascut al segle XIX i difós al XX. Aquest complex rumor format per observacions, creences, especulacions, impactants revelacions que es dilueixen en el no-res passada una setmana ha propiciat que els governs paressin atenció al suposat fenomen camuflat entre muntanyes d’especulació, que els exèrcits fessin recerques relacionades amb la seguretat de l’espai aeri i que els investigadors acadèmics dediquessin amplis assaigs a interpretar aquesta creença. També ha servit per a ocultar, rere la cortina de fum dels platets voladors, unes altres activitats poc confessables, com ara el llançament de globus espia, míssils balístics de prova, etc. La riquesa de la llegenda dels ovnis és immensa, però els pretesos extraterrestres són molt tímids i no es presenten a cara descoberta. Qui diu que té proves no les ha presentades encara. I, cosa encara pitjor, l’afecionat creient no les hi demana. És com una religió fanàtica.

EL TEMPS

“La premsa va crear el fenomen, el va distribuir, en va tenir cura i el va alimentar”

—Hem canviat les fades pels ET?

—D’alguna manera, sí. Totes dues entitats només es deixen veure tímidament, per certes persones i en determinades circumstàncies. El mateix canvi en les visions és també important: veiem allò que en la nostra cosmovisió és sòlit de presenciar. Ara no té sentit social i cultural de veure fades: és normal de veure extraterrestres, naus, entitats sàvies i desenvolupades espiritualment i —sobretot— tecnològicament. La soledat còsmica ha estat sempre evitada mitjançant aparicions, manifestacions i visions d’èssers divins o transmundans.

—Per què ja no hi ha, avui dia, tants suposats albiraments com els anys 70 del segle passat?

—La causa sembla que és la publicitat que aquest tema ha rebut històricament

als mitjans de comunicació. Com més se’n parla, publica i especula, més observacions se’n denuncien. És una situació típica de contagi social. Aquesta dinàmica de cims i valls en el flux d’informes sobre observacions de suposats ovnis ens mostra que és un fenomen fortament influït pels desigs i les expectatives dels éssers humans. No hi ha cap fenomen a la natura que depengui o tingui en compte la psicologia humana a l’hora de manifestar-se. Sabem d’èpoques, com ara els anys 70 del segle XX, en què la premsa s’ocupava gairebé diàriament d’aquesta qüestió i els telenotícies en divulgaven informacions, cosa impensable avui dia. El públic estava atent i expectant i era molt més probable que elements com ara el planeta Venus (que rep el nom de *reina dels ovnis*) o grans estrelles fugaces fossin presos per fenòmens estranys o *no identificats*. La premsa va crear el fenomen, el va distribuir, en va tenir cura i el va alimentar. I també fa que llangueixi en determinades èpoques, quan l’interès social se satura, com passa actualment i des de final de segle.

—Parleu d’onades d’albiraments. Quins mecanismes les activen?

—Hi ha una estreta relació entre aquestes onades i la publicitat que la creença en els ovnis rep als mitjans de comunicació. Normalment apareix un cas rellevant, explicat o no, que actua com a detonant: el seguiment del cas origina una allau de noves denúncies de persones atentes o sensibles a les coses que veuen al cel (avions, planetes que surten o es ponen, fenòmens de refracció de la

confiscat la nau alienígena juntament amb els cossos dels tripulants. Decennis després, en plena eclosió ovniística dels 70, un parell d’investigadors van tornar a centrar l’atenció sobre el tema. I encara van aparèixer imatges de la suposada autòpsia d’un pobre ET (dissecat bo i viu, segons les versions més truculentes) que han fet la volta al món. No hi fa res que algú s’entretingués pacientment a demostrar, el 2006, que tot plegat havia estat un frau en forma de *ninotautòpsia*: cap prova fefaent no podrà desfer un bon rumor i el cas Roswell s’esgrimeix com a botó de mostra d’una conspiració

que tant pot ser per a amagar al món les proves de les visites i evitar una probable alarma social com perquè no se sàpiga que, de fet, el govern dels EUA fa servir tecnologia alienígena (robada o pactada amb els visitants, segons la versió). Hi ha versions més elaborades que directament presenten els extraterrestres infiltrats, dissimulats, movent els fils del món. I qui se’n rigui, és que també forma part de la trama i mira de despistar.

Sigui com sigui, el rebombori ha servit a Roswell per a situar-se al mapa: hi ha infinitat de films que hi fan referència, des d’*Independence Day* a l’Indiana Jo-

nes, sèries de televisió (la mítica *Star Trek* posa noms als tripulants estavejats a Roswell: Nog, Ferengi Quark i Rom, mentre que *The X-Files* fa néixer d’aquesta conspiració un dels grans grups de *dolents*), música (Megadeth té el tema “Hanger 18” que es basa en l’afer) o videojocs (Lara Croft passeja figura per l’escenari de la immortalitzada autòpsia). El nom es manté amb el pas del temps, i si tens un nom ja tens producte. Roswell hi juga i genera un curiós turisme ovni: terrícoles que visiten el lloc mític i hi troben festivals, museus i referències *ovnipresents*.

llum a l'atmosfera, etc.) o a les llums a la distància que poden ser qualsevol cosa (cases, automòbils, barques, llançaments balístics il·luminats per la llum solar, reentrades de brossa espacial...).

—Quin interès podria tenir una suposada civilització extraterrestre per a nosaltres?

—Probablement el mateix que nosaltres per a ells. O no. Potser, si és que n'hi ha cap, no tingui ni el més remot interès per a saber d'unes altres civilitzacions. Potser resulta que passen de llarg perquè no els interessa d'establir contacte, igual com a la majoria dels éssers humans no els interessa de comprendre el llenguatge que s'estableix a l'interior dels formiguers o dels ruscos entre les diverses castes d'individus.

—On és Ovnilàndia?

—Al cap dels qui creuen que ens visiten extraterrestres i que viatgen a bord de naus interplanetàries. Aquest és el nucli de les peces mínimes d'informació cultural que passen de cervell en cervell amb el suport dels mitjans de comunicació, dels publicistes dels misteris de tot a cent, dels investigadors disfressats d'Indiana Jones i de la presència a internet d'especulacions ridícules (des dels reptilians a les confabulacions entre exèrcits i extraterrestres), producte de ments reescalfades o amb evidents interessos econòmics per a contagiar la major quantitat possible d'afecionats amb aquests virus absurds per tal que consumeixin els seus productes.

Venus i la flama de refinèria. És cert que n'hi ha hagut molts, de fraus descoberts en tot aquest rebombori. I són famoses les naus retratades per Billy Meyer i desemmascarades com tapes de cubells d'escombraries (amb el pas del temps, algunes ingenuïtats es fan entenedidores). Però no cal suposar-hi sempre mala intenció, als cíclics albiraments. Sovint són només fruit de la suggestió: vivim envoltats d'estímul ovni i potser trobem més lògic de pensar que la imatge que ens capta la càmera és un home-net arribat de l'espai i no pas la pròpia ombra projectada a la boira (l'anomenat

A dalt, un extraterrestre caminant tranquil en un parc de Santiago de Xile, el 2004. Després es va demostrar que era un gos de cara en una imatge distorsionada. A sota, suposats i rudimentaris senyals extraterrestres en una porta de cotxe, l'any 1968, i un espectre de Brocken fotografiat a Tenerife.

espectre de Borcken) o ens sembla més interessant d'atribuir a una nau extraterrestre les llums estranyes que veiem al cel que no acceptar que siguin els efectes d'un míssil, de la caiguda de brossa espacial, d'un núvol lenticular, un satèl·lit, un avió militar, una estrella, un planeta (i Venus, sol o en conjunció, té una llarga trajectòria de confusions causades per la seva llum espectacular i el efectes de moviments en aparença estrofolaris), un meteorit o les flames de les torres d'una refinèria.

Aquesta darrera i ben prosaica explicació va resoldre un incident que encara es recorda a casa nostra i que ha passat a la posteritat amb el nom de *cas Manises*. Va ser en aquest aeroport on va aterrar, l'11 de novembre del 1979 (en plena febrada ovni, per tant, quan els mitjans anaven plens de notícies relacionades amb el fenomen i semblava que si a la

teva vida no hi posaves una trobada en la tercera fase no eres ningú), l'avió de la companyia TAE pilotat pel comandant Lerdo de Tejada i amb més d'un centenar de passatgers. Havia sortit de Mallorca amb destinació a les Canàries i va topar amb unes llums vermelles que van espantar el responsable de l'avió fins al punt de fer-lo optar per un aterratge d'emergència. El radar de Barcelona no havia detectat cap objecte i el pilot va arribar a la conclusió que l'ovni era una nau extraterrestre. És ja un tòpic del mite que els platets voladors siguin invisibles a la tecnologia humana. Quan el radar no detecta res, per tant, esdevé més plausible, des d'aquesta particular lògica, creure que som davant d'un ovni que no pas deduir que allà fora, senzillament, resulta que no hi ha... res.

El cas es va embolicar quan un Mirage F1 de l'exèrcit espanyol de l'aire va

L'estrany efecte lumínic que va sorprendre Noruega el desembre del 2009: alguns van prendre per un ovni el llançament fallit de míssils des d'un submarí rus.

voler investigar, de matinada, aquelles llums, i va topat amb interferències als sistemes de comunicació i de defensa. Era època d'efervescència ovni i l'incident de Manises va fer xerrar durant temps. Fins que, l'any 1999, la fundació Anomalia, que estudia la influència dels avenços científics en la cultura popular, va fer públic l'informe de l'enginyer tècnic Juan Antonio Fernández Peris en què demostrava que les llums albirades des de l'avió eren, en realitat, les flames de les torres de la refinera d'Escombreras, a Cartagena, distorsionades per l'efecte d'una forta inversió tèrmica durant "una nit de visibilitat extraordinària". Quant a les interferències del Mirage, expliquen des d'Anomalia que van ser causades per "les fortes contramesures de guerra electrònica procedents del portahelicòpters Iwo-Jima de la Sisena Flota nord-americana que navegava prop dels Columbrets en estat de màxima alerta per la crisi dels *hostatges* a l'Iran". És a dir, "una inusual combinació de circumstàncies fortuïtes que va comportar que es magnifiquessin fets que, en condicions normals, haurien estat trivials".

Mocs i agulles. Després dels albiraments més o menys borrosos, de les descripcions d'homenets dins o fora de la nau, va arribar, però, un pas més agosarat en l'escalada de les relacions interstel·lars: les abduccions.

El cas que va fer saltar el fenomen a la

fama (sempre hi ha un cas amb especial repercussió mediàtica que fa de detonant per a la nova moda: el paper dels mitjans de comunicació en tota aquesta qüestió no és gens secundari) és el del matrimoni nord-americà format per Betty i Barney Hill. És probable que la història soni al lector (té llibres i films i de tot): tornen d'unes vacances al Canadà, dalt del seu Chevrolet, el setembre del 1961. Veuen una llum sota la Lluna. Nervis. Treuen els prismàtics i, segons el seu relat, descobriren les finestretes d'una nau i, a dins, cinc o sis éssers d'uniforme amb pintura de nazis. Contacte fet. El pas següent arriba amb dos dels *investigadors* que han proliferat al voltant del fenomen: parlen amb la parella i els convencen que van trigar massa a tornar a casa. Conclusió: van ser temporalment segrestats pels extraterrestres. Dels malsons que tenia la dona (àvida consumidora de literatura sobre ovnis) i de suggestives sessions hipnòtiques en va sorgir la història de l'abducció i del consegüent examen mèdic que tot segrest alienígena reclama. Amb el temps cadascú hi ha afegit tant pa o tant formatge com li ha vingut i s'han sentit històries de relacions sexuals amb *aliens* altes i rosses (o morenes, i aleshores es poden assemblar a aquella perversa Diana de la televisiva *V* que tants adolescents va trasbalsar els anys 80), fills incubats dalt de les naus que després és possible de visitar, xips implantats al cervell que encara ningú no

ha pogut mostrar, posteriors contactes telepàtics i avall que fa baixada. Però el protocol, en tot cas, ha quedat establert. I convenientment publicitat per mitjans de comunicació i les diverses formes que pot prendre la ficció fantàstica. És un peix que es mossega la cua: igual com els incidents que descriuen abduccions alimenten el fenomen, la creació forneix elements per a nous casos: si, d'una banda, per exemple, després de la transmissió de l'NBC, el 1975, de la dramatització del cas Hill, *The UFO incident*, en horari de màxima audiència, les denúncies per abducció es van disparar, d'una altra es va descriure com molts dels motius del relat de Betty Hill sobre la seva abducció provenien directament del film *Invaders from Mars*, de l'any 1953.

Sigui com sigui, aquesta obsessió que semblen tenir els visitants extraterrestres per capturar humans durant unes quantes hores, estendre'ls sobre una freda taula d'operacions, extreure'ls fluids (mocs o semen o cera de les orelles), tallar-los unghes i cabells, clavar-los agulles al melic i tornar-los després a terra amb una oportuna amnèsia és digna d'anàlisi. Luis R. González, l'autor del llibre *Las abducciones ¿ya va tino!* (Laetoli), recorda l'explicació del folklorista francès Michel Meurger sobre el tema: el fenomen de les abduccions invoca elements culturalment propers "com ara les novel·les de ciència-ficció i, sobretot, la mitologia al voltant de cirurgians experimentadors de començament del segle XIX i el moviment antiviviseccionista de final d'aquell segle. A final del segle XX, el cirurgià sense escrúpols, el ginecòleg maníac i el viviseccionista despietat conflueixen i es fusionen en la imatge del *gris* extraterrestre". Al capdavall, "la por bàsica que s'endevina en les abduccions és l'apropiació del cos per una oligarquia científica tirànica, mite que des del segle XIX ha impregnat la cultura urbana anglosaxona".

En tot cas, si ara resulta que els *aliens* ja no es deixen veure tant com abans, sempre podem resoldre que tots ells (verds o grisos –aquests, com el prototip del científic fred, despietat i dissecador–, insectívors o alts i rossos com nòrdics europeus) passen una temporada de vacances... al Triangle de les Bermudes.

Núria Cadenes